

2

Kužele pristávacích svetiel vrtuľového dronu sa zarezávali do šikmého dažďa a kĺzali po sčerenej morskej hladine. Prehrýzli sa cez pás mangrovníkov a zaplavili asfaltový povrch letiska.

Zem bola úplne tmavá. Zvyšky naklonenej pristávacej dráhy zaberali väčšinu úzkeho pásu ostrova. Kruh pristávacej plochy pre vrtuľníky vyzeral ako bledá šmuha. Líniu stromov lemovali prastaré hnijúce lietadlá. Plastový obklad steny hlavného terminálu sa zlúpal ako šupiny z mŕtvej ryby.

Hexakoptéra sa naklonila na záverečný zostup. Zvrtla sa a s myknutím pristála, ľahostajná k ľudskému pohodliu, ale efektívna. Rotory zastali. Dvere sa otvorili ako krídla.

Ha začula kakofóniu hmyzu v džungli a pokrikovanie makakov. Vietor šibal dážď do kabíny. Z úložného priestoru vytiahla svoju výbavu. Motory s praskaním chladli.

Medzi stromami žiarila nevýrazná aureola reflektorov: jej privítací výbor. Svetlá na drone zhasli. Ha rozoznala mesiac v splne, napoly zakrytý cirusmi. Kumuly viseli nízko nad ostrovom a polievali tropické lesy.

Ha sa nadýchla, zažmurkala, aby sa jej oči prispôsobili tme. Vysielačka v hexakoptére zaškrečala: „Pozemný transport je na ceste. Odstúpte od hexakoptéry.“

Pozbierala tašky a bežala sa schovať pod prístrešok letiskovej budovy. Svetlá hexakoptéry sa opäť zažali. Dron sa vzniesol a odletel pod takým uhlom a takou rýchlosťou, pri ktorých by človek stratil vedomie. O niekoľko sekúnd zmizol v oblakoch.

Pozemný transport zabezpečovalo obrnené vojenské vozidlo s automatickým riadením, so spevnenými kruhovými okienkami a nadrozmernými segmentovými pneumatikami bez vzduchu.

Kabínu upravili pre väčšie pohodlie, vypchaté steny tlmili hluk a otrasy panciera. Palivové články boli dosť tiché, ale prevodovka kvílila a vysielala do transportéra čudné vibrácie. Ha stlmila vnútorné osvetlenie.

Hrubé vrstvy skla a polykarbonátu v okienku skresľovali okolie. Ha cezeň sledovala zvlnenú bariéru džungle, ktorá zvierala úzku cestu. Zarastené čistiny boli posiate rozvalinami múrov, kedysi mohli byť súčasťou pevností. Alebo mlynov či tovární. Nedalo sa to určiť. Na morskej hladine sa vlnil odraz mesiaca.

Transportér vošiel do tmavého mesta stlačeného medzi lešom a oceánom. Ťažké strechy francúzskych koloniálnych stavieb s červenými škridlami sa leskli dažďom, štukové omietky pokrývali flaky tropickej vlhkosti. Okenice boli pozatvárané, záhrady zarástli machom a popínavými rastlinami. Tu a tam narušila jednotnosť brutalistická komunistická architektúra: stredná škola alebo administratívna budova komunistickej strany. Betónové monštrá oblepené mokrými lišajníkmi pôsobili v noci úplne bezfarebne.

Cez deň dominovali opustenému mestu nepravidelné, odlupujúce sa škvrny pastelových tónov. Ulice s roztrúsenými zvyškami zelene – listov, spadnutých konárov, toboľiek a ovocia – lemovali fikusy s kmeňmi namaľovanými blednúcou bielou farbou.

Vozidlo odbočilo na bulvár, ktorého jednu stranu tvorila pobrežná hrádza. Reflektory našli dve opice; ako malé deti sa bili o pochybný poklad. Na kraji mesta vystriedali domy chatrče s prehnutými strechami, ktoré už napoly rozobrali úponky popínavých rastlín.

Cesta kopírovala pobrežie. Naľavo klesal terén ku skalám, za nimi sa v mesačnom svetle vzdúvali morské vlny. Vo vode sa hrbili čierne siluety menších ostrovov. Chrbtica hlavného ostrova, zarastená stromami, sa dvíhala napravo od cesty.

Svetlá na strieškach pagody, ktorá sa krčila pri úbočí, naznačovali, že na opustenom súostroví existuje život. Pravdepodobne sa však rozsvецovali automaticky ako maják pre turistov, ktorí sa sem nikdy nevrátia.

Výskumnú stanicu zriadili na pozemku osirelého hotela, biela päťposchodová budova stála na zlom mieste tesne v závetří najveternejšej časti ostrova. Hotel sa vynímal medzi krovínami nasvietenými výkonnými reflektormi. Priečelie zahaloval tieň, okná boli tmavé. Prístupová cesta viedla k bezpečnostnému pásmu obohanému dvojitým oplatením s ostnatým drôtom.

Ploty boli svetlé a nové, ale hotel musel spustiť dávno pred evakuáciou ostrova. Z rozbitých okien na horných poschodiach viseli potrhané závesy. Po fasáde sa spúšťali pruhy vlhkosti a plesne.

Transportér zastal pred dvojitou bránou.

Od budovy sa oddelila postava v pláštenke a vykročila k bráne. Prvú odsunula, vozidlo prešlo do kontrolného pásma. Brána sa za ním zavrela a vpredu sa otvorila druhá. Transportér cez ňu vošiel do priestoru za hotelom, na terasu z rozbitých terakotových dlaždíc pokrytú vejárovitými listami cudzorodých paliem, ktoré rástli v okolí hotela.

Terase dominoval výstredný bazén plný rias a buriny. Kedysi bol pravdepodobne napustený slanou vodou. Takéto bazény boli populárne, lebo umožňovali hotelovým hosťom plávať v oceáne bez toho, žeby tí doň namočili jediný prst. Transportér vylakal nejakého tvora v bazéne a zviera zmizlo vo vode.

Vedľa bazéna stáli dve prenosné laboratóriá veľkosti štandardných lodných kontajnerov, ktoré tam zložil nákladný dron. Vyzerali ako priemyselná verzia hotelových prístreškov.

Dvere na vozidle sa odsunuli. Dovnútra padali svetlom zaliate kvapky. Naklonila sa k nej postava v nepremokavej pláštenke. V tieni kapucne sa črtala ženská tvár – podlhovasté, široké líčne kosti, tmavé oči obrátené nahor. Po lícach jej stekal dážď. Žena vyštekla vetu v neznámom jazyku. Vzápätí z prekladača na jej golieri, odolného voči vode a takisto voči otrasom, prehovoril nevýrazný oficiálny hlas staničnej hlásateľky:

„Vitajte na vysunutej výskumnej základni Con Dao. Menujem sa Altantsetsegová. Najatá pomocná stráž. Beriem vaše tašky. Počasie sa posralo.“

Ha zaklípkala očami. Na okamih chcela vyprsknúť do hysterického smiechu – mala za sebou dlhú cestu.

Altantsetsegová sa na ňu zadívala, potom vyslovila vetu v rodnom jazyku, ktorý pripomínal prekážkovú dráhu zo spoluhrások. „Prekladač nesúloží správne?“

„Nie, slúži dobre. Dá sa mu rozumieť.“

„Tak sa pohybujeme.“

Žena sa nad ňou týčila, merala najmenej dva metre. Ha si všimla pušku – Altantsetsegová mala cez plece prehodenú zbraň s praktickou krátkou hlavňou.

Pršalo hustejšie. Bez kvílenia motora transportéra a hrubého panciera, ktorý tlmil zvuk, počula hvízdanie vetra v korunách paliem, kvákanie a škrekot zvierat v tme aj hukot neviditeľných vĺn na pláži pod hotelovou terasou. To všetko na pozadí statického šumu dažďa.

Kráčali rýchlo a zhrbené, aby im kvapky nebičovali tváre. Na tejto strane hotela svietilo na prízemí a na prvom poschodí niekoľko lúčok. Otvorené sklenené dvere do vstupnej haly podopierala prasknutá betónová váza.

Altantsetsegová viedla Ha po pustom vestibule. Na stoloch boli vyložené práchnivejúce stoličky, vlhké pohovky s hrubým čalúnením sa zhlučkovali do kruhov, v ktorých konverzácie umŕkli